1

НАЙГІРШИЙ ДЕНЬ ЖИТТЯ

Наомі

Сама не знаю, чого чекала, заходячи в кафе «Оберт двигуна», але точно не своєї фотографії за касою і з веселим підписом «Не обслуговувати!». Кріпилося фото жовтим магнітиком у вигляді насупленого смайлика.

По-перше, я ніколи не бувала в Нокмауті, штат Вірджинія, і явно не робила нічого, щоб заслужити настільки суворого покарання, як позбавлення кофеїну. По-друге, от що такого мала зробити людина в цьому закушпеленому містечку, щоб її фотопортрет вивісили в місцевому кафе?

Чи радше фоторобот. Боже, я ледве можу кліпати від утоми, а мені ще вистачає сил на смішки.

А по-третє, фото це виставляє мене в не дуже вигідному світлі. Вигляд у мене на ньому ніби після тривалого трійничка із солярієм і дешевою підводкою для очей.

Приблизно в ту мить мою виснажену, пусту, приколоту шпильками до решток глузду голову пронизала реальність.

Тіна знов зуміла зробити моє життя трохи гіршим. А після подій останньої доби це був тяжкий удар.

— Що для вас… — чоловік по той бік прилавка замість дати мені моє дорогоцінне лате відступив на крок і підняв руки, кожна завбільшки з тарілку. — Я не хочу проблем.

Це був міцний чолов'яга з гладенькою темною шкірою та гарної форми поголеною головою. Білосніжна борода акуратно підстрижена, з-під коміра й рукавів комбінезона

визирає пара татуювань. На цікавій уніформі вишито ім'я Джастіс.

Я спробувала обдарувати Джастіса своєю найбільш виграшною усмішкою, яка, з огляду на нічну подорож і риданння крізь штучні вії, більше нагадувала гримасу.

— То не я, — сказала я, вказуючи пальцем з обдертим французьким манікюром на фотографію. — Я Наомі. Наомі Вітт.

Чоловік підозріливо глянув на мене, потім дістав з передньої кишені комбінезона окуляри.

Надів їх, моргнув і просканував мене з голови до ніг. Я побачила, як у ньому прокльовується усвідомлення.

— Близнючки, — пояснила я.

— Це ж треба, — пробурмотів він, погладжуючи дебелою рукою бороду.

Джастіс усе ще дивився трохи скептично. Воно й не дивно — зрештою, чи в багатьох людей є лихі близнюки?

— Це Тіна. Моя сестра. Ми тут мали зустрітися.

Чому моя сестра-близнючка, з якою ми не дуже-то й спілкуємося, попросила мене зустрітися з нею в закладі, де їй явно не раді, — ще одне питання, на яке я не мала сил від утоми.

Джастіс не зводив з мене очей, і я зрозуміла, що його погляд затримався на моєму волоссі. Машинально обмацавши голову, я змахнула на підлогу зів'ялу стокротку. Ой. Певно, треба було подивитись у дзеркало в мотелі, перш ніж виходити на люди, мов якась розкошлана божевільна після фестивалю рольових ігор.

— Дивіться, — сказала я, витягла з кишені шортів для йоги свої водійські права й сунула їх чоловікові. — Бачите? Я Наомі, і я дуже-дуже хочу гігантське лате.

Джастіс узяв їх, обдивився та знову перевів погляд на моє лице. Нарешті його стоїчний фасад тріснув, і чоловік широко всміхнувся.

— Та щоб мене. Приємно познайомитися, Наомі.

— І мені приємно, Джастісе. Особливо якщо зробите мені вищезгадану порцію кави.

— Я тобі таке лате забабахаю, що волосся сторч стане, — пообіцяв він.

Чоловік, який міг задовольнити мої нагальні потреби, та ще й робив це з усмішкою? Я не могла не закохатися в нього негайно ж.

Поки Джастіс працював, я обдивлялася кафе. Оформлене в такому собі чоловічому гаражному стилі. Рифлений метал на стінах, лискучі червоні полиці, заляпана бетонна підлога. Усі напої — з назвами типу лате «Червона лінія» та капучино «Картатий прапорець». Чарівна місцина.

За маленькими круглими столиками, розставленими по всьому закладі сиділо кілька цінителів ранкової кави. Усі в кафе дивилися на мене так, ніби були дуже не раді мене бачити.

— Як ти ставишся до кленового й беконового смаків, люба? — гукнув Джастіс із-за лискучої еспресо-машини.

— Я до них ставлюся пречудово. Надто якщо їх подають у чашці завбільшки з відро, — запевнила я баристу.

Його сміх луною пішов по кафе і, здавалося, розслабив решту завсідників. На мене перестали витріщатися.

Вхідні двері відчинилися, і я повернулась, очікуючи побачити Тіну.

Але чоловік, який вдерся всередину, точно не був моєю сестрою. Складалося враження, що його потреба в кофеїні ще гостріша, ніж моя.

«Гарячий» — найбільш підхоже слово для опису новоприбулого. «Достобіса гарячий» було б іще точніше. Він був досить високий — настільки, що я могла взути свої найвищі підбори і все одно мусила б задирати голову, щоб його поцілувати (моя офіційна категоризація чоловічого зросту). Волосся в нього було темно-русяве, коротко підстрижене з боків і зачесане зверху, що свідчило про добрий смак і пристойні навички догляду за собою.

Обидва ці критерії були в перших рядках мого списку «Причин вважати чоловіка привабливим». Бороду я щойно в той список додала. Я ніколи не цілувалася з бороданем, аж тут відчула раптовий ірраціональний інтерес колись спробувати.

Тоді я перейшла до його очей. Вони були прохолодної синьо-сірої барви, від якої на думку спадали льодовики й метал.

Він підійшов до мене впритул, вдершись у мій особистий простір так, ніби його туди запрошували. Коли схрестив на широких грудях укриті татуюваннями передпліччя, моє горло видало тоненький писк.

Вау.

— Я думав, що ясно висловився, — гаркнув він.

— Е-е-е… Га?

Я розгубилася. Чоловік дивився на мене, як на найбільш ненависного персонажа реаліті-шоу, але я все ще хотіла побачити його голим. Такої сексуальної безрозсудності я не виявляла з часів коледжу.

Я все це списала на виснаження й емоційні рани.

Джастіс за прилавком завмер посеред готування лате і замахав руками в повітрі.

— Зажди, — почав він.

— Усе нормально, Джастісе, — запевнила я його. — Готуйте каву, а я розберуся з цим… джентльменом.

Навколо нас почали відсовуватися стільці, і я побачила, що всі до останнього клієнти кафе ломанулися до дверей, дехто — з чашками в руках. Жоден не глянув мені у вічі.

— Ноксе, це не те, що ти думаєш, — знов почав було Джастіс.

— Я сьогодні в ігри не граю. Вимітайся, — наказав Вікінг. Русявий бог сексуальної люті швидко падав у моєму сексірейтингу.

Я тицьнула пальцем собі в груди.

— Я?

— Досить з мене твоїх ігор. У тебе є п'ять секунд, щоб вийти із цих дверей і більше не вертатися, — сказав він і підійшов ще ближче, так що носаки його черевиків торкнулися моїх пальців у шльопанцях.

Чорт. Зблизька здавалося, що він щойно зійшов із судна вікінгів-мародерів… чи вийшов зі зйомок реклами

одеколону. Одного з тих дивних претензійних роликів без жодного сенсу, але з назвами парфумів типу «Грубий звір».

— Слухайте, сер. У мене зараз особиста криза, і я хочу лише одного — випити чашку кави.

— Бляха, Тіно, я тобі сказав. Якщо завалюватимешся сюди й діставатимеш Джастіса чи його клієнтів, я сам випхаю твою дупу з цього міста.

— Ноксе…

Розлючений сексуальний чоловік-звір підняв палець у напрямку Джастіса.

— Секундочку, друже. Схоже, треба винести сміття.

— Сміття? — захлинулась я. Думала, вірджинці дружні, але пробула в місті якісь пів години, а мені вже нагрубив Вікінг з манерами печерної людини.

— Любонько, твоя кава готова, — сказав Джастіс і підсунув мені великий стакан «із собою».

Мої очі враз стрільнули в бік гарячої кофеїнової смакоти.

— Якщо тільки подумаєш узяти стаканчик, у нас буде проблема, — сказав Вікінг, і в його низькому голосі бриніла небезпека.

Та Лейф Еріксон не знав, з ким сьогодні зв'язався.

У кожної жінки є своя межа. Мою (що й так, як усі казали, проведена надто далеко) щойно перетнули.

— Зробиш крок до прекрасного лате, яке мій друг Джастіс приготував спеціально для мене, — і пошкодуєш про мить, коли зі мною познайомився.

Я людина добра. Хороша дівчинка, якщо вірити батькам. А якщо пройденому два тижні тому онлайн-тесту, то я взагалі зі штанів вискакую, щоб догодити іншим. Тому роздаю погрози не дуже вміло.

Чоловік примружився, а я відмовлялася помічати сексуальні зморшки в куточках його очей.

— Я вже шкодую про це, як і все це кляте місто. Те, що ти змінила зачіску, не змусить мене забути все, що ти тут накоїла. Тягни свою сраку за двері й краще не повертайся.

— Він думає, що ти Тіна, — втрутився Джастіс.

Навіть якби цей засранець вважав мене серійним убивцею-канібалом. Байдуже! Він стояв між мною та моїм кофеїном.

Русявий звір повернув голову до Джастіса.

— Що ти мелеш?

Перш ніж мій милий друг з кавою встиг щось пояснити, я тицьнула пальцем у груди Вікінга. Не дуже успішно через непристойно товстий шар м'язів під шкірою. Але я постаралася, щоб ніготь добряче вперся в шкіру.

— А тепер *ти* слухай *мене*, — почала я. — Мені байдуже, ким ти мене вважаєш: моєю сестрою чи тим шахраєм, який накрутив ціну на ліки проти малярії. Я — *людина*, у мене дуже поганий день після найгіршого в житті. Я *не* маю сил придушувати в собі емоції. Тому тобі краще забратися з мого шляху, Вікінгу, і дати мені спокій.

Якусь мить він здавався абсолютно розгубленим.

Я вирішила, що саме час підібратися до моєї кави. Обійшла його, взяла стаканчик, обережно понюхала, а потім занурила обличчя в гарячу пару еліксиру життя.

Я зробила великий ковток, дозволяючи кофеїну творити свої дива, поки мій язик перебирав смаки. Майже напевне той недоречний стогін вирвався з мого горла, але я була надто втомлена, щоб цим перейматися. Коли нарешті опустила стаканчик і обтерла тильним боком долоні рот, Вікінг усе ще стояв на місці й витріщався на мене.

Я повернулась до нього спиною, усміхнулася своєму героєві Джастісу й підштовхнула по стійці двадцятидоларову купюру.

— Сер, ви художник. Скільки я вам винна за найкраще в моєму житті лате?

— Раз у тебе такий ранок, люба, то заклад пригощає, — сказав він, повертаючи мені права й готівку.

— Ви, мій друже, справжній джентльмен. *Не те що дехто*, — я кинула погляд через плече туди, де зі схрещеними руками стояв Вікінг, зробила ще один ковток і поклала двадцятку в банку для чайових. — Дякую, що були добрим до мене в найгірший день мого життя.

— Цей день нібито був учора, — вклинився похмурий гігант.

Я втомлено зітхнула й повільно повернулася до нього обличчям.

— Я так думала до того, як зустріла тебе. Тож можу офіційно заявити: хай яким поганим був учорашній день, сьогоднішній перевершив його з невеликим відривом, — я знову повернулася до Джастіса: — Мені шкода, що цей придурок розлякав усіх ваших клієнтів. Але я дуже скоро прийду по ще одне таке лате.

— Чекаю з нетерпінням, Наомі, — відповів Джастіс і підморгнув.

Я розвернулась і врізалася в брилу грудей бурмила.

— Наомі? — сказав він.

— Іди собі, — було майже приємно хоч раз у житті комусь нагрубити. Захистити себе.

— Тебе звуть Наомі, — мовив Вікінг.

Я була надто зайнята, щоб відповісти, — старалася спопелити його поглядом праведного гніву.

— Не Тіна? — не вгавав він.

— Вони близнючки, чувак, — пояснив Джастіс, і в його голосі явно лунала насмішка.

— Ну бляха-муха, — Вікінг прогріб рукою волосся.

— Щось я переживаю за зір вашого друга, — сказала я Джастісу, показуючи на фотографію Тіни.

У якийсь момент за останні десять з гаком років Тіна перефарбувалась у блондинку, і без того помітні відмінності між нами стали ще очевиднішими.

— Я лінзи вдома залишив, — буркнув він.

— Там само, де й вихованність? — відрізала я. Видно, кофеїн вливався в кров — я зазвичай не така задерикувата.

Він не відповів, лиш обдав мене гнівним поглядом.

Я зітхнула.

— Геть з дороги, Лейфе Еріксоне.

— Мене звуть Нокс. І чого ти тут?

«Що це, в біса, за ім'я таке? Скорочення від чогось? Ноксвелл? Ноксатан?»